

Grænse. Det tyske saavel som det danske Socialdemokrati afviser enhver irredentistisk Bevægelse“. Jeg kan dog ikke forstaa andet, end at hvis man virkelig nærer Interesse for at bevare det, Danmark har opnaaet ved disse Folkeafstemninger og ved denne Grænseregulering, og hvis man har Interesse i i Fremtiden at undgaa Rivninger om denne Grænse, kan det kun være en Styrke, naar vi faar det andet Lands største politiske Parti til at give sin Tilslutning dertil. Det, der er sket fra de Konservatives Side dernede, var jo aldeles ikke noget, man havde Grund til at forundres over. At der dør er nogle Folk, som ønsker at flytte Grænsen, behøver man da ikke i den Grad at blive optaget af, som det ærede Medlem synes at være. I Bladet „Hejmdal“, som jo udgives af den tidligere Minister H. P. Hansen, findes der nogle Bemærkninger om dette, som jeg synes er saa rigtige, og jeg skal med den højtærede Formands velvillige Tilladelse tillade mig at citere nogle Linier, hvori det hedder: „Vi forlanger netop, at man fra ansvarlig Side i Danmark hindrer de uansvarlige Kredse i Danmark i deres Virksomhed“. „Dette er ogsaa nu mit Standpunkt; ved ophidsende Chauvinisme paa denne Side af Grænsen styrker man Chauvinismen hinsides Grænsen“. Det er en fuldkommen rigtig Betragtning, der her ogsaa gøres gældende i Bladet „Hejmdal“. Ja, den er ikke, som jeg sagde, af H. P. Hansen, men det er et Referat af, hvad den preussiske socialdemokratiske Ministerpræsident Braun udtalte under den nævnte Debat. „Ved ophidsende Chauvinisme paa denne Side af Grænsen styrker man Chauvinismen hinsides Grænsen“. Det er den samme Betragtning, vi Gang paa Gang har gjort gældende herhjemme, og naar man herhjemme hylér over, at Chauvinisterne Syd for Grænsen taler voldsomme Ord om Danmark, saa bør man erindre det, hver Gang man fra enkelte Personers eller Kredses Side herhjemme giver Udtryk for noget lignende i modsat Retning. Det er netop dette, som ogsaa H. P. Hanssens Organ slaar fast, at vi desværre herhjemme, siger han, ogsaa har Danske, som indtager et ganske tilsvarende Standpunkt som det, de preussiske Chauvinister har indtaget. Det er formodentlig ikke ukendt, at Bladet „Hejmdal“ i stærke Ord har anerkendt den Overenskomst, som de to socialdemokratiske Partier har afsluttet. Den Udtalelse, som jeg før citerede af Statsministeren, er tiltraadt ved den her

nævnte Fællesudtalelse baade af tyske og danske Socialdemokrater. Der er i den ligefrem henvist til den danske Statsministers Udtalelser som det rette, men de Ønsker eller Forhaabninger eller hvad det var, det ærede Medlem Hr. Pürschel fremsatte, fjerner ham i Virkeligheden fra Regeringens klare Standpunkt. Thi selv om han ikke i Realiteten vovede at tage noget egentligt Standpunkt, var disse taagede Vendinger dog af den Art, at de maatte vække en vis Mistanke. Jeg ser da ogsaa i et Provins-Venstreblad den Betragtning udtrykt i følgende Linier: at det ærede Medlems Tale var en noget uklar Tilnærmelse til Grænseflytterne, Udtalelser, der minder om hele den uldne Grænsepolitik i 1920, hvor man ublufærdigt koketterede med Folk, med hvem man var bunduenig i Grænsespørgsmaalet. Til dette Resultat er Bladet „Østsjællands Folkeblad“ altsaa naaet ved at betragte, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde forleden Dag om sine Forhaabninger i Grænsespørgsmaalet. Som man vil forstaa, finder jeg paa dette Punkt ikke Anledning til at give det ærede Medlem en Undskyldning eller til at tage den Irettesættelse, han fremsatte, til Efterretning. Vi Socialdemokrater kan udmærket være den nævnte Aftale bekendt, og netop Angrebene, der kom samtidig og ensartet fra tysk og dansk Konservatisme, er os det bedste Vidnesbyrd om, at vi er paa den rigtige Vej.

Endelig har det ærede Medlem som sædvanlig, kan jeg vel sige, pustet sig op til et indigneret Udfald. Der er, som bekendt, her i Salen kun een Taler, der i Overlegenhed kan komme op paa Siden af det ærede Medlem Hr. Pürschel, og den vedkommende har ogsaa talt under denne Debat. Det, som foranledigede det ærede Medlems sidste Opræden paa denne Maade, var et af Bankkommissionens Referater fra Bestyrelsesmøderne i Landmandsbanken, som jeg har tilladt mig at omtale. Det var det Referat, der findes paa Side 103, og som angaar Bestyrelsesmødet i Landmandsbanken den 26. Oktober 1921, hvor man beskæftigede sig med en konservativ Folketingsmands Udtalelser her i Rigsdagen, og hvad der skulde gøres i Anledning af denne Tale. Jeg har tilladt mig at fremhæve dette Referat, som altsaa viser, at Landmandsbankens Ledelse ikke undsaa sig ved at sidde og drøfte, hvad der skulde ske i Anledning af, at Rigsdagsmænd havde talt om Bankaffæren, og som viser, at den tidligere konservative Landstingsmand, Hr. Admiral Richelieu